

COGNOMS / APELLIDOS: _____

NOM / NOMBRE: _____

DNI o PASSAPORT / DNI o PASAPORTE: _____

Núm. EXPEDIENT / N° EXPEDIENTE _____

LLOC D'EXAMEN / LUGAR DE EXAMEN: **EOI** _____

PROVA PER A L'OBTENCIÓ DEL / PRUEBA PARA LA OBTENCIÓN DEL

CERTIFICAT DE NIVELL C1 – IDIOMA VALENCIÀ
CERTIFICADO DE NIVEL C1 – IDIOMA VALENCIANO

DELS ENSENYAMENTS OFICIALS D'IDIOMES / DE LAS ENSEÑANZAS OFICIALES DE IDIOMAS

1. PROVA DE COMPRESIÓ ESCRITA

PUNTUACIÓ/PUNTUACIÓN TOTAL: 40

60% = 24

DURADA/
DURACIÓN:

70 min.

NOTA: _____

APTE / APTO

NO APTE / NO APTO

Corrector/a

 <p>GENERALITAT VALENCIANA CONSELLERIA D'EDUCACIÓ, INVESTIGACIÓ, CULTURA I ESPORT</p>	<p>DIRECCIÓ GENERAL DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA I GESTIÓ DEL MULTILINGÜISME ESCOLES OFICIALS D'IDIOMES PROVES DE CERTIFICACIÓ 2015-2016</p>	 <p>VA_C1_CE_MA_16</p>
--	--	--

EXERCICI 1

Llegiu atentament aquesta crítica d'una òpera i després escriviu en les caselles de la graella les lletres corresponents als paràgrafs que completarien els buits del text, de manera que tinga sentit. Tingueu en compte que només hi ha una resposta adequada per buit i que hi ha més paràgrafs que buits. No escrivieu en les zones ombrejades de la graella. El primer buit (0) és un exemple.

Roberto Abbado narcotitza el públic del Palau de les Arts

Palau de les Arts, València (5-11-2015). Concert-espectacle de pretemporada de l'Orquestra del Palau de les Arts amb direcció de Roberto Abbado.

Fitxa tècnica

(0)

Sixto Ferrero. València

D'aquestes coses, cal parlar-ne amb franquesa i recordar que no foren pocs els qui digueren que Abbado venia a València per ser qui és, el nebot del mític Claudio Abbado, o per ser italià. Com que l'intendent del Palau de les Arts també ho és, doncs, s'ha envoltat de dos titulars italians: Biondi i Abbado, ____ (1) ____.

Anit era el torn de veure debutar l'altre director titular del coliseu valencià al capdavant de l'orquestra, aleshores, igual com féu Biondi fa unes quantes setmanes amb un concert simfònic a base de repertori assumit (aleshores fou Mozart). Abbado es presentà amb un monogràfic de Berlioz, parlem d'un repertori romàntic i dramàtic, element que fa de nexa amb la dramaturgia i l'escenografia, perquè no cal oblidar que tots dos vénen per dirigir òpera.

Abbado és, igual com demostrà Biondi, un director de conceptes fermes, ____ (2) ____.

Val a dir que anit l'Orquestra de les Arts mostrà un so bastant diferent del que ens va oferir amb Biondi. I, després de meditar-ho, trobe que al remat és un encert. Si amb Biondi el so conjunt d'orquestra fou vetlat, flexible, uniforme i molt clàssic, per això Biondi n'és un especialista, anit amb Abbado el timbre orquestral fou molt més brillant, lleuger, superflu — en un bon sentit—, i profund i transcendental quan requeia en l'ampul·losa zona dels greus. En tots dos casos, sembla que tant l'un com l'altre hagen estat tota la vida dirigint l'orquestra, i això, tal vegada es deu a un probable bon *feeling* entre els directors i els músics.

A Abbado, se'l veia satisfet, va dirigir per fer-ho amb contundència, amb exigència, amb entrades justes però directes, fins i tot amb anticipació, amb control del material i d'una gran massa orquestral i coral, ahir hiperreforçada per a oferir la *Simfonia fantàstica*, op. 14 i la seqüela *Lélio, o el retorn a la vida*, ambdues del francès Berlioz. Abbado va narcotitzar el públic de les Arts dirigint per dir ací estic jo, Roberto. Tot i que certs moviments estètics de la seua tècnica recorden Claudio, Roberto, a les clares, té entitat pròpia sense discussions.

Com saben, la reina de les simfonies programàtiques, la *Fantàstica*, ____ (3) ____.

L'orquestració, pensada el 1830, és d'una dimensió i atreviment inaudit, el tractament formal, tot i que els convencionalismes clàssics foren trencadors, així com les melodies i harmonies en alguns casos fins i tot suggestives —més pròpies de l'impressionisme que encara tardaria a arribar bastants anys— com a conseqüència del descriptivisme.

 GENERALITAT VALENCIANA <small>CONSELLERIA D'EDUCACIÓ, INVESTIGACIÓ, CULTURA I ESPORT</small>	DIRECCIÓ GENERAL DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA I GESTIÓ DEL MULTILINGÜISME ESCOLES OFICIALS D'IDIOMES PROVES DE CERTIFICACIÓ 2015-2016	 VA_C1_CE_MA_16
--	--	---

Els cinc moviments programàtics permeten seguir una història, és a dir que la música permet configurar escenes mentalment, que compta amb el suport del text explicatiu (encara que anit no es va adjuntar al programa). Abbado potencià la descripció exigint dinàmiques extremes ____ (4) ____, la brillantor del timbre conjunt de l'orquestra ajudà moltíssim en els moments triomfalistes de l'artista i el recorregut de la part més greu: violes, violoncels i contrabaixos unificaven un bloc sonor que s'introduïa en la terra.

Cal destacar els instruments solistes, perquè Berlioz els atribueix passatges on han de conduir l'acció del drama, així les flutes i oboés amb el corn anglés, el requint amb una intensitat i intencionalitat colpidora o els timbals que van estar transcendents i tètrics amb aportacions d'altíssim nivell; igualment la corda de fagots estigué pletòrica en el darrer moviment. No obstant això, ____ (5) ____.

Tanmateix, Abbado va esbremar la simfonia i l'orquestra per aconseguir continuïtat, per impressionar el públic amb les possibilitats simfòniques, les quals amb el subtil i encertat joc lumínic (a càrrec d'Antonio Castro) d'anit, va rebre una ovació reiterada i amplament merecuda.

La segona part estigué continuïsta qualitativament, una orquestra contundent i lliurada a les exigències d'Abbado, qui mantenia la seua concepció romàntica equitativa amb un timbre determinat —personalista, que encara s'haurà de confirmar al llarg de la temporada—, i dinàmiques i frasejos al servei de l'expressió justa, sense exageracions ni presses, deixant que el drama continuara, sense arribar ràpidament als extrems. Les segones parts, però, mai foren bones i, *Lélio*, o *el retorn a la vida* és un intent de Berlioz per a seguir amb l'èxit que li reportà la *Fantàstica*. És a dir, que l'obra és el que és i no dona més de si. Ara bé, seria injust no esmentar ni destacar l'aportació artística tant del Cor de la Generalitat, que tornà a estar sublim, compacte i expressiu com dels sengles solistes, ____ (6) ____.

No tant convincent estigué l'actor Nacho Fresneda en el paper de Lélio, ____ (7) ____ . Una aportació més aviat funcional.

Fet i fet, el concert-espectacle d'anit tingué una molt bona acollida de públic. Els preus populars, el format i les propostes funcionen. Tot fa indicar que s'està treballant en una direcció idònia per tal que el Palau de les Arts siga un contenidor de cultura de qualitat per a tots els valencians.

<http://www.laveupv.com/noticia/16792/roberto-abbado-narcotitza-el-public-del-palau-de-les-arts> (text adaptat)

Paràgrafs

<p>A. Nacho Fresneda, actor; Mario Zeffiri, tenor; André Heyboer, baríton; Cor de la Generalitat; Alex Aguilera, concepte artístic; Antonio Castro, il·luminació. Música d'Hector Berlioz: Simfonia fantàstica, op. 14 i Lélío, o el retorn de la vida.</p>
<p>B. fet que, personalment, no m'importa (que quede clar que ací vénen a treballar i per això se'ls jutjarà)</p>
<p>C. i canvis sobtats mil·limètrics, profunditat en els greus i controladíssims <i>accelerandos</i> i <i>ritardandos</i></p>
<p>D. i, així, caldrà tenir paciència per tal d'assolir un teatre d'òpera públic que done més cabuda a la música contemporània i de nova creació</p>
<p>E. malgrat la poca assistència de públic a un espectacle colpidor des del punt de vista musical però decebedor per la qualitat artística d'alguns actors</p>
<p>F. encara cal millorar aspectes qualitius en els fortíssims <i>a tutti</i> en aquelles aportacions dels metalls que tendeixen (el trombó baix) a distorsionar el so, la qual cosa enlletgeix la sonoritat conjunta</p>
<p>G. amb un to de veu en la lectura d'aquest monodrama líric de pocs matisos, massa previsible, amb bones aportacions escèniques, però, amb una entonació superficial</p>
<p>H. és a dir, d'aquells directores que idealitzen, s'entén previ estudi conscienciosos de la partitura, la seua versió i la plasmen o transmeten als músics, portant de principi a fi el concepte amb totes les conseqüències</p>
<p>I. el tenor Mario Zeffiri qui desenvolupà una veu lírica, flexible, il·luminada i sensual i el baríton André Heyboer amb una aportació contundent, així com novament el treball fantàstic d'il·luminació d'Antonio Castro</p>
<p>J. en la qual es descriuen les expiacions i aspiracions d'un artista —fins a cert punt autobiogràfica de Berlioz—, turments, gelosies, amor no correspost... fins a la drogoaddicció amb opi i la condemna i mort de l'artista</p>

BUI T	0	1	2	3	4	5	6	7
PARÀGRAF	A							
CORRECTOR/A	√							

TOTAL (7 x 2 punts) _____ /14 punts

EXERCICI 2

Llegiu atentament els textos sobre les addiccions i relacioneu les frases 1-12 amb els textos B-J. Escriviu en les caselles de la graella la lletra corresponent. Recordeu que cada text es pot triar més d'una vegada i que cada frase correspon només a un sol text. No escrigueu en les zones ombrejades de la graella. El text (0) és un exemple.

L'addicció a les xarxes socials no existeix

A	<p><i>Quan vàrem començar, tractàvem persones que consumien heroïna i alcohol. Amb el temps, el consum de l'heroïna va anar baixant i, llavors, a final dels anys noranta, vam començar a tenir addictes a la cocaïna. Molts d'ells se la injectaven. Ara mateix, l'heroïna continua sent el 60% de la nostra faena. Tenim pocs cocaïnòmans en un sentit estricte, vull dir que normalment són cocaïnòmans i alcohòlics o que consumeixen la cocaïna de manera associada a l'alcohol. La cocaïna a Espanya no va arribar sola sinó que ho va fer de la mà de l'alcohol. Altrament, l'alcohol sempre està present, és la gran oblidada de les substàncies addictives, de tota aquesta problemàtica.</i></p>
B	<p>Una cosa és quines drogues consumeixen els més joves i una altra quin tipus de consum sol produir una demanda de tractament. L'exemple més clar el tenim en el cànnabis. És la droga més consumida, però molt poca gent rep tractament. Certament, no té el risc que tenen la cocaïna i l'heroïna o, encara, les amfetamines, una substància que també comporta molts riscos. Les amfetamines no han estat, però, d'un gran consum a Espanya. L'alcohol és la gran oblidada, la substància que genera més problemes, més morts i després, és clar, hi ha també el tabac, el consum del qual no ha baixat tant com pensem.</p>
C	<p>És un fet fonamental l'educació i la informació més enllà de l'atenció mèdica. Ha d'haver-hi un bon treball de prevenció. És una qüestió difícil. De vegades, treballar amb persones amb aquesta problemàtica és desagradit, però m'atreviria a dir que fer-ho en l'àmbit de la prevenció encara pot ser-ho més. Clar, el que s'esperaria és que la gent no en consumira gens, però la realitat és una altra de ben diferent. És evident que el problema mai no es pot reduir a zero, però també és cert que mai no sabem fins a quin punt està tenint efecte la nostra faena, quin efecte tenen les actuacions de caràcter preventiu sobre l'epidèmia.</p>
D	<p>Un factor és el de l'exposició a una determinada substància. Sense l'accés és més difícil que es done l'addicció. Hi ha una etapa en què és habitual que les persones tinguen un contacte molt continuat amb aquestes substàncies. Després, hi ha la gent jove, amb un major risc, per una voluntat de buscar noves sensacions, per falta de percepció del risc, per qüestions de rebel·lia o d'autoafirmació, de moda... A partir d'ací hi ha dues teories principals. La primera, la que estableix que hi ha persones amb unes característiques de personalitat que els portaria a ser addictes. Parlem de persones amb inseguretats, baixa autoestima, les quals, des del meu punt de vista, no es diferencien gaire del que serien conductes de risc presents en qualsevol altre trastorn. I l'altra diu que no hi ha cap persona que estiga fora de perill de l'abast d'una substància i, a banda de personalitats amb més tendència, cal veure en quin moment de la teua vida estàs.</p>

E	<p>Tots passem per moments en què tenim un risc d'apropar-nos a una substància que coneixiem, amb què havíem tingut una relació, una substància que, fins i tot, hem consumit més o menys habitualment sense que ens causara cap problema. Per exemple, en la història de molts alcohòlics hi ha al darrere uns primers hàbits de consum, no problemàtics, que es tornen en addicció davant d'una separació o de la pèrdua del treball. La substància esdevé llavors una solució al malestar. Per tant, allò cabdal no seria tant la persona sinó la circumstància per la qual passa aquesta persona. Hi ha encara la qüestió del tipus de substància. Pensem en el tabac: la gent el consumeix habitualment i les seues conseqüències no són fàcils de veure de forma immediata. Convivim amb açò. L'heroïna, hi ha poca gent que la consumeix, fins i tot en època d'epidèmia era poca en relació amb el total de la població, atesos els seus efectes immediats i molt greus.</p>
F	<p>Els laboratoris clandestins poden generar substàncies noves com aquell qui diu cada setmana. El que fan és, a partir de la molècula de l'amfetamina, fabricar xicotetes variacions. Són substàncies noves de les quals ho desconexim quasi tot i, per tant, no figuren en les llistes de les que estan prohibides pels organismes internacionals. L'altre risc és que cada vegada sabem més com funciona el cervell humà, sabem produir psicofàrmacs que són més selectius, més específics, més eficaços per a tractar malalties mentals, i crec que en el futur alguns d'aquests fàrmacs podran fer-se servir com a agent terapèutic, però també com a substància recreativa.</p>
G	<p>Confonem un terme científic amb un terme col·loquial. Tinc un contacte professional amb el món de les drogues i, així doncs, tinc molt clar que no té res a veure una cosa amb l'altra. M'estime més usar alguns termes col·loquials com el de viciat, enganxat... Si veiem una persona que sempre està llegint, no diem que és una persona addicta. Així, doncs, podríem parlar de dependència tecnològica, de conductes excessives, però no de veritables addiccions, tal com les coneixem en l'àmbit de les addiccions a substàncies.</p>
H	<p>En els jocs de rol en línia passen diverses coses. Estan disponibles vint-i-quatre hores, no acaben mai, el joc no s'acaba quan tu te'n vas a dormir, segueix jugant-hi la gent, i això potser fa que el que haves guanyat ho perdes o que si estàs alguns dies fora sentes la necessitat de trobar un cibercafé. Si jugues dins d'un clan guanyes posicions. Se't crea una obligació social de jugar, hi ha una pressió. Quan es juga sol és quan té més risc perquè pots creure que el teu personatge és més important que el teu propi jo. És possible que hi haja un contrast entre allò que potser és un món quotidià gris i el que t'has creat virtualment i on ets un guanyador, algú reconegut.</p>
I	<p>Si no generen addicció, aquests poden ser també d'una gran ajuda per a preparar els més joves de cara al futur. Hi va haver un moment en què saber extraure informació d'un llibre era important, era una competència que et permetia créixer en coneixements, que va conviure durant un temps amb d'altres com, per exemple, la de saber utilitzar el telèfon. Molts dels xiquets que estan jugant avui amb un videojoc estan també adquirint competències. Moltes de les faenes del futur estaran relacionades amb aquest nou entorn virtual. D'altra banda, pensa també que tots dissociem la nostra vida real de la imaginada i és sa somiar.</p>

J

Aquesta visió que es té de les xarxes socials és un atèoric. No en tenim evidències empíriques. Realment generen aïllament? Aquesta comunicació virtual genera, paradoxalment, incomunicació? Seria així si aquesta tecnologia m'incomunicara totalment del meu entorn familiar o de les meues amistats, però el més normal és que reforce els meus contactes. Allò, per tant, que determina l'addicció és el fet que hi haja conseqüències físiques o psicològiques greus.

http://publicacions.blanquerna.edu/larevista/wp-content/uploads/2015/06/Revista_32.pdf (fragment adaptat)

FRASES	TEXT	Correct.
0. Addiccions més habituals.	A	√
1. El perquè de les addiccions.		
2. Els videojocs com a eina d'aprenentatge.		
3. Els videojocs poden crear addiccions.		
4. Innovació en el món de les drogues i en els medicaments.		
5. L'efectivitat de la prevenció és difícil d'avaluar.		
6. No queda gens clar que l'ús de les xarxes socials aparte socialment i familiar l'individu.		
7. Problemes amb la terminologia.		
8. La substància entesa com un refugi.		
9. Les substàncies més consumides no sempre impliquen una major demanda de tractament.		
10. Un mal tràngol pot desencadenar una addicció.		
11. Tothom pot patir una addicció però uns més que altres.		
12. En les addiccions també hi ha conceptes que cal aclarir.		

TOTAL (12 x 1 punts) _____ /12 punts

 <p>GENERALITAT VALENCIANA CONSELLERIA D'EDUCACIÓ, INVESTIGACIÓ, CULTURA I ESPORT</p>	<p>DIRECCIÓ GENERAL DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA I GESTIÓ DEL MULTILINGÜISME ESCOLES OFICIALS D'IDIOMES PROVES DE CERTIFICACIÓ 2015-2016</p>	<p>VA_C1_CE_MA_16</p>
--	--	--

EXERCICI 3

Llegiu atentament aquest article sobre les ciutats intel·ligents i després escriviu, en les caselles de la graella, les paraules EN MAJÚSCULA que completarien els buits del text, de manera que tinga sentit. Tingueu en compte que només podeu escriure una paraula en cada buit. No escrigueu en les zones ombrejades de la graella. El primer buit (0) és un exemple.

PARAULA: unitat lèxica continguda entre dos espais.

Ciutats intel·ligents?

La setmana passada va tenir **(0)** a la Fira de Barcelona, l'Smart City Expo. Heu sentit mai parlar del concepte *smart city*? Ara resulta que tot és *smart* o espavilat. En anglés, com en valencià, hi ha les paraules *smart* o llest/espavilat, i *intelligent* o intel·ligent. No sé per què els telèfons són més espavilats que intel·ligents, supose que en anglés el ___(1)___ és més curt.

Però bé, del que es tracta és d'adaptar les ciutats a les modernes tecnologies digitals. I fer-ho des del sector públic. Posem a ___(2)___ d'exemple l'ajuntament de San Francisco, tal vegada la ciutat més *smart* del món. Hi van detectar que un 30% de la circulació de la ciutat la formaven conductors que buscaven, desesperats, aparcament prop del centre. La solució: una aplicació per al mòbil en què informa l'usuari on hi ha un lloc per a aparcar el vehicle. Així deixarem de fer voltes i el ___(3)___ serà molt més fluid i s'evitarien els ___(4)___ en hora punta.

A l'hora que es feia aquesta curiosa exposició de ciutats i empreses, va tenir lloc a la fira el City Innovation Summit, una sèrie de conferències en què representants de diverses ciutats explicaven com havien adaptat les noves tecnologies a la gestió -en un sentit molt ampli- de les seues urbs. Hi havia parlotejadors que mostraven presentacions de diapositives amb organigrames, però que no anaven més enllà de la paperassa. Hi havia, sens dubte, mostres de bona voluntat i també xarrades inspiradores.

No obstant això, el que va quedar clar és que ara per ara el món es governa cada vegada més des de les ciutats, i no des dels Estats. Barcelona o València són ciutats amb grans àrees d'influència i les seues respectives comunitats autònomes no serien gran cosa sense aquestes. La grandària d'aquestes ciutats ens permet un gran ___(5)___ d'opcions: volem potenciar algun clúster en concret? Crearem observatoris o fundacions publicoprivades que recomanen o aconsellen accions concretes en temes com salut o urbanisme? Oferirem Wi-Fi gratuït? I l'administració digital? Fabricarem aplicacions de realitat augmentada per facilitar la informació?

Ara mateix hi ha molt poques ciutats que es preocupen d'una manera efectiva per fer-se intel·ligents. Les velles estructures pesen. I, de vegades, el devessall d'eines informàtiques no troba ___(6)___ sentit en mans de segons quins gestors. Ha ___(7)___ més eines i millors actituds.

<http://www.eltemps.cat/ca/notices/2014/12/ciutats-intel·ligents-7180.php> (text adaptat)

BUIT	PARAULA	CORRECTOR/A
0.	LLOC	√
1.		
2.		
3.		
4.		
5.		
6.		
7.		

TOTAL (7 X 2 punts) _____/14 punts

